

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce J. S., zastoupeného JUDr. Karlem Hruškou, advokátem se sídlem Praha 4, Podolské nábř. 14, proti žalovanému Policejnímu prezidiu ČR, Strojnická 27, Praha 7, o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2003, čj. 38 Ca 535/2001 – 43,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2003, čj. 38 Ca 535/2001 - 43 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá přezkoumání shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí policejního prezidia ze dne 27. 11. 1997, č. 713. Tímto (posledně uvedeným) správním rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí ředitele Správy hl. m. Prahy Policie České republiky ze dne 27. 6. 1997, čj. PSP-595/STZ-13-96 tak, že bylo vysloveno, že stěžovatel podle § 79 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., v platném znění odpovídá v plném rozsahu za škodu způsobenou na majetku MV ČR, jehož uživatelem je Správa hl. m. Prahy PČR, jenž činí částku 108 348 Kč, která vznikla tak, že jmenovaný dne 2. 9. 1997 ponechal v zaparkovaném služebním motorovém vozidle ruční přenosnou radiostanici Pegas HT 09005L výr. č. 53800343 a tato byla z nestřeženého vozidla odcizena a že podle § 82 odst. 1 písm. a) téhož zákona je povinen nahradit skutečnou škodu ve výši 108 348 Kč.

Stěžovatel uvádí, že městský soud v napadeném rozsudku nesprávně posoudil skutkový stav, který navíc důsledně nezjistil a proto i nesprávně rozhodl.

Předně se nevypořádal s tvrzením v žalobě ohledně okolností převzetí předmětné stanice a právního vztahu k ní z hlediska odpovědnosti za škodu. Nezbyvá než opakovat, že předmětnou stanici stěžovatel převzal na základě dokladu MTZ č. 429/96/06 do evidence materiálně technických zásob jako určený funkcionář s tím, že z těchto centrálních zásob převáděl tyto předměty na jednotlivé součásti policie dle požadavků v rámci jejich vybavení pro službu. Tuto stanici skutečně předal řádně OŘS Praha 1 do její evidence a tím pozbyl jakýkoliv právní vztah z hlediska hmotné odpovědnosti k ní. Je pravdou, že bez jakéhokoliv dokladu či potvrzení ředitel této složky stanici stěžovateli zapůjčil, aby monitoroval dosažitelnost na území Prahy. Soud operuje s dvěma ustanoveními zákona ČNR č. 186/92 Sb. a to jednak § 77 a § 79. Ani v jednom případě nejsou splněny zákonné podmínky pro jejich aplikaci.

Dle § 77 stěžovatel neodpovídá za škodu zcela zřejmě proto, že nebyla naplněna kogentní podmínka – existence dohody o hmotné odpovědnosti v písemné formě. Při předání stanice pro testy nebyla učiněna jakákoliv dohoda, tím méně dohoda o hmotné odpovědnosti. Dle § 79 neodpovídá za škodu ztrátou svěřených předmětů jednoduše proto, že chybí další neopominutelná podmínka pro tento typ odpovědnosti - existence písemného potvrzení o předání věci.

Soud dospěl k svému vadnému rozhodnutí zřejmě proto, že zaměnil doklad MTZ č. 429/96/06, kterým stěžovatel převzal radiostanici do své evidence a která končila přidělením další součásti policie (v tomto případě OŘS Praha 1) s jakousi permanentní odpovědností za tuto věc, což je věcně i právně nemyslitelné. Je otázkou, zda se dopustil chyby ve svém postupu pracovník policie, který předal věc stěžovateli k testu bez jakýchkoliv zákonných formalit, zakládajících odpovědnost za případnou škodu.

Rozsudek dále trpí řadou dalších nepřesností. Stanice nebyla svěřena jako součást výstroje, ale pouze *ad hoc* k testu. Nesloužila ke spojení, pouze k monitorování signálu na displeji, spojení neexistovalo, protože výrobek se testoval k použití do budoucna.

Pokud jde o zabezpečení stanice, stěžovatel poukázal na to, že služební vozidla jsou vybavena standardně zabezpečovacím zařízením od výrobce a v té době neexistoval metodický ani jiný předpis, jak zabezpečit služební vozidlo jinak, než řádným zamčením.

Ze všech těchto důvodů nelze aplikovat § 82 odst. 2 písm. a) cit. zákona se závěrem, že stěžovatel odpovídá v plném rozsahu.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný poukázal na to, že stěžovatel v této stížnosti uvádí, že mu předmětnou radiostanici zapůjčil ředitel Obvodního ředitelství Policie České republiky Praha 1 bez jakéhokoliv dokladu nebo potvrzení. Toto potvrzení je však v přímém rozporu s tím, co k dotazu soudu stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce uvedl při ústním jednání dne 16. 10. 2003. Tehdy skutečnost, že předmětnou stanici dne 13. 6. 2003 převzal, nepopřel, a nepopřel ani to, že podepsal o jejím převzetí doklad. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Jestliže tedy stěžovatel v podané kasační stížnosti uvádí okolnosti převzetí radiostanice odlišně zejména v tom, že mu byla radiostanice zapůjčena bez jakéhokoliv dokladu či potvrzení, nemůže být toto tvrzení již právně relevantní.

Není rovněž pravdou, že soud operuje současně se dvěma ustanoveními zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“), a sice s § 77 a § 79. Jak z dosavadního řízení vyplývá, byl to naopak stěžovatel, resp. jeho právní zástupce, kdo tato dvě ustanovení směšoval a nesprávně interpretoval. Soud, proti jehož rozhodnutí byla podána kasační stížnost, po provedeném řízení jasně vymezil, že je dána odpovědnost žalobce pouze za ztrátu svěřených předmětů dle § 79 zákona, podle něhož policista odpovídá za ztrátu součástí výstroje, výzbroje, nástrojů a *jiných předmětů, které mu byly svěřeny na písemné potvrzení*. Právě z důvodu, že se nejednalo o předmět převzatý žalobcem na základě dohody o hmotné odpovědnosti, i žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že za ztrátu radiostanice stěžovatel odpovídá podle § 79 zákona.

Podle § 82 odst. 1 a 2 zákona, který se týká rozsahu náhrady škody, policista, který odpovídá za škodu, je povinen nahradit skutečnou škodu, a to v penězích, jestliže ji neodčiní uvedením do předešlého stavu. V odstavci 2 se dále uvádí, že výše náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout u jednotlivého policisty trojnásobek jeho průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu. Současně se pod písm. a) uvádí, že toto omezení neplatí, byla-li škoda způsobena ztrátou svěřených předmětů (§ 79 zákona). Rovněž v tomto případě, pokud měl stěžovatel vůči výši uplatňované náhrady škody důvodné námitky, nic mu nebránilo, aby je u soudu, jehož rozhodnutí je předmětem kasační stížnosti, uplatnil.

Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla pro její nedůvodnost zamítnuta.

Při rozhodování o kasační stížnosti vycházel Nejvyšší správní soud z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Je nesporné, že základní otázkou, kterou se musel zabývat žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí, a následně i městský soud, je posouzení, zda a z jakého právního titulu přichází v úvahu odpovědnost žalobce za škodu, způsobenou odcizením dotyčné radiostanice ze služebního vozidla. V tomto směru je třeba přisvědčit Městskému soudu v Praze, že je třeba rozlišovat mezi odpovědností policisty za hodnoty svěřené k vyúčtování na základě dohody o hmotné odpovědnosti a mezi odpovědností policisty za ztrátu součástí výstroje, výzbroje, nástrojů a jiných předmětů, který mu byly svěřeny na písemné potvrzení. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, městský soud se zcela všeobecným poukazem na správní spis dospěl k závěru, že dotyčná radiostanice nebyla materiálem, který by žalobce převzal na základě dohody o hmotné odpovědnosti, ale byla předmětem svěřeným ve smyslu § 79 zákona. Tento soud měl za prokázané a žalobce to ani nepopíral, že tuto radiostanici převzal dne 13. 6. 1996 na základě převodního a výdejového dokladu č. 429/96/06, a jedná se tedy o odpovědnost za ztrátu svěřených předmětů ve smyslu uvedeného ustanovení.

Napadený rozsudek je v tomto směru nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud se blíže nevypořádal s otázkou, na základě jakých skutečností má zato, že uvedený převodní a výdejový doklad je písemným potvrzením ve smyslu § 79 zákona (např. proto, jak je tvrzeno v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, že současně s převzetím bylo rozhodnuto o přidělení této věci stěžovateli), nebo zda - jak uváděl stěžovatel v žalobě - radiostanici převzal dne 13. 6. 1996 v rámci sjednané dohody o hmotné odpovědnosti spolu s ostatním spojovacím materiálem a teprve následně byla tato stanice určena k užívání stěžovatelem z důvodu jejího ověření v praxi, aniž by bylo vyhotoveno písemné potvrzení ve smyslu § 79 zákona. Ze samotného převodního - výdejového dokladu tato skutečnost jednoznačně nevyplývá, pro tvrzení žalobce by spíše nasvědčoval údaj, že jako příjemce je označeno Obvodní ředitelství policie ČR Praha 1 a v rubrice druh pohybu je uvedeno „výdej (vrácení) mat. mezi sklady a org. jed. navzájem“. Pokud by pak po provedení dalších důkazů bylo zjištěno, že uvedené tvrzení žalobce je po právu, bylo by namíste zjistit, kdo byl v případě stěžovatele povinen zajistit předání radiostanice na základě potvrzení ve smyslu § 79 zákona a posoudit, zda při nedostatku následného potvrzení (dokladu o převzetí) stěžovatel nese jako osoba s dohodou ve smyslu § 77 zákona nadále odpovědnost za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen vyúčtovat s případným, částečným či úplným zproštěním ve smyslu § 77 odst. 3 zákona (především se zřetelem na osobu, která byla povinna zajistit potvrzení o převzetí), nebo zda jde dokonce o případ odpovědnosti za ztrátu předmětu s nedostatkem zvláštní odpovědnosti ve smyslu § 77 a § 79 zákona.

Za této situace bylo na městském soudu, aby i posoudil, zda není vhodné žalobcem napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.), protože i toto správní rozhodnutí trpí obdobnými nedostatky.

Ze všech těchto důvodů byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 20. září 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu